

VIDA PARROQUIAL

ECONOMIA 25-12-16

Col·lecta:	368,78
Caixetes ciris	61,92
Caixetes:	87,60
Caixetes Càritas:	118,00
Menjador (Caixetes)	300,00

Lectures diumenge dia 8, Baptisme del Senyor.

1^aIs 42,1-7; Sl 28; 2^a Ac 10,34-38;
Ev: Mt 3,13-17

ENTERRAMENT

Aquesta setmana hem acompanyat amb la pregària a la família de Sebastià Feliu Bernadó, de 65 anys.

BATEIG

Aquest diumenge fem el bateig de la Claudia Rodríguez Sánchez i, també, celebrarem la 1ª Comunió del seu germà Pere.

BON ANY

No em preocupa que el 2016 acabi, el que realment em fa por és que el 2017 continuï igual.

Els científics han descobert una nova forma de xatejar a través de la veu i en 3D, l'anomenen "prendre el cafè amb algú". Així doncs deixa de posposar el moment, i que aquest 2017 sigui any de «prendre molts cafès amb algú»

**Desitgem
un bon començament
d'any 2017**

Per a la meditació personal.

1.- Tres o quatre fets més importants i significatius del 2016 a la meua vida, que no voldria oblidar i que són signes de futur.

2.- Tres o quatre fets col·lectius que han sigut importants a nivell social, polític i de drets humans.

3.- Persones que han marxat d'aquest món i que restaran sempre en el nostre cor. Un nou adéu aquesta nit. En especial els morts per la violència de gènere, de les guerres, de refugiats...etc

4.- Quins són els desigs més profunds del meu cor ara que mor l'any i comença l'any nou.

5.- Què voldria que arribés a ser Jesús per a mi en el 2017.

6.- Li presento al Senyor les persones que estimo o vull estimar. Aquelles també que em sembla que més ho necessiten.

7.- Dintre d'un any, si visc, què voldria haver viscut i fet en el 2017.

(Jesús Renau)

(Continua del mig)

El sagrament del Perdó que Jesús el posava tan senzill i fàcil: "Vés, la teva fe t'ha salvat". Els nostres jerarques s'entesten, en un sagrament tan necessari, en fer-lo difícil i moltes vegades inhumà. Les coses necessàries han de ser fàcils i senzilles.

Jesús, perdona'm aquesta pregària i sincerament, el necessitava. Et torno a demanar que des del cel ens ajudis i ajudis a aquesta Església que tan has estimat i estimes.

*(Full Parròquia Ametlla de Merola
Nº. 24 (11-03-2012))*

Parròquia Sant Joan Baptista. Poblenu

01 de gener del 2017 Núm. 673

Diumenge Solemnitat de la M. de Déu Any A

La Pau: anhel tòpic i utòpic?

L'1 de gener de 1968 es publicava el missatge de Pau VI mitjançant el qual demanava a tots els homes que, a partir de llavors, cada primer dia d'any, es dedicés a la Celebració de la Pau. La conjuntura del moment, en ple rearmament de la Guerra Freda i dels diversos conflictes d'arreu del planeta, justificava que ja el primer dels dies de cada any servís com una renovació pel compromís de promoure valors i actuacions per la pau. Tot plegat començant per un mateix però continuant amb els qui ens envolten i fins assolir l'escala mundial. Veiem que quasi mig segle després de la implantació d'aquesta jornada, encara que pugui semblar poc més que simbòlica, està plena de vigència i de sentit.

Com se sol fer ja quasi per tradició o per inèrcia, cada 1 de gener, molts de nosaltres ens marquem assolir bons propòsits o reptes per millorar les nostres vides, almenys teòricament; també aprofitem per expressar els millors desigs envers els altres. L'anhel de Pau seria un dels més rellevants.

Fa pocs dies llegia una entrevista realitzada a un personatge que no ve al cas. Ell deia que les coses tòpiques sovint acaben esdevenint utòpiques. Això en el sentit que 'tòpic' s'entén com quelcom trivial i que s'empra reiteradament de la mateixa forma. És clar, si hi ha un desig o un anhel que es demana un cop i un altre cop i un altre, vol dir que és perquè no s'acaba aconseguint i, d'aquí, la necessitat de reiterar-lo periòdicament. Per tant, allò tòpic acaba convertint-se en una utopia perquè mai es materialitza en fets. Pensem quant d'això no n'hi ha en molts d'aquests nostres propòsits i també en una PAU la necessitat de la qual acaba esdevenint, alhora, tòpica i utòpica.

D.P.

Lectura del llibre dels Nombres (Nm 6,22-27)

En aquells dies, el Senyor digué a Moisès: «Digues a Aharon i als seus fills: Beneïu el poble d'Israel amb aquestes paraules: “Que el Senyor et beneeixi i et guardi, que el Senyor et faci veure la claror de la seva mirada i s'apiadi de tu; que el Senyor giri cap a tu la mirada i et doni la pau.” Així interposaran el meu nom a favor del poble d'Israel, i jo el beneiré.»

Salm responsorial [66,2-3.5.6 i 8 (R.: 2a)]

Que Déu s'apiadi de nosaltres i ens beneeixi, /que ens faci veure la claror de la seva mirada. /La terra coneixerà els vostres designis, /i tots els pobles veuran la salvació.

Que s'alegrin els pobles i cridin de goig. /Vós regiu el món amb justícia, /regiu les nacions amb rectitud /i guieu els pobles de la terra.

Que us lloïn les nacions, Déu nostre, /que us lloïn tots els pobles alhora. /Que Déu ens beneeixi, /i el venerin d'un cap a l'altre de la terra.

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Galàcia (Ga 4,4-7)

Germans, quan el temps arribà a la seva plenitud, Déu envià el seu Fill, nascut d'una dona, nascut sota la Llei, per rescatar els qui vivien sota la Llei, perquè obtinguéssim ja la condició de fills. I la prova que som fills de Déu és que l'Esperit del seu Fill que ell ha enviat crida en els nostres cors: «Abbà, Pare!» Per tant, ja no ets esclau, sinó fill; i si ets fill, també ets hereu, per gràcia de Déu.

Lectura de l'evangeli segons sant Lluc (Lc 2,16-21)

En aquell temps, els pastors anaren a Bet-Lèhem i trobaren Maria i Josep, amb el nen a la menjadora. Havent-ho vist amb els propis ulls, van contar el que els havien dit d'aquell infant, i tothom qui ho sentia es meravellava del que deien els pastors. Maria conservava aquests records en el seu cor i els meditava.

Després els pastors se'n tornaren, glorificant Déu i lloant-lo pel que havien vist i sentit; tot van trobar-ho com els ho havien anunciat.

Passats vuit dies, quan hagueren de circumcidar-lo; li posaren el nom de Jesús; era el nom que havia indicat l'àngel abans que el concebés la seva mare.

Salmo Responsorial (Sal 67)

Que Dios tenga piedad y nos bendiga, /haga brillar su rostro entre nosotros /para que en la tierra se conozca su camino /y su salvación en todas las naciones.

Que canten de alegría las naciones, /pues tú juzgas al mundo con justicia /y gobiernas los pueblos de la tierra.

Oh Dios, que te alaben los pueblos, /que todos los pueblos te alaben. /Que Dios nos bendiga /y que le rinda honor el mundo entero.

Pregària a Mn. Jesús Huguet

Jesús, ja has arribat a la casa del Pare i d'una forma sobtada i insospitada.

Voldria que preguessis per tot el nostre bisbat que tan has estimat i t'hi has donat, per les seves persones que has tractat sempre amb tanta humanitat, per tots els seus capellans que ens has tractat amb senzillesa i estimació, també pel nostre bisbe amb el qual les relacions s'han endurit.

Sempre he recordat, després d'estar onze anys fora del teu i nostre bisbat, quan el bisbe Deig em telefonà per a veure'ns i vaig venir a trobar-te a Solsona abans d'anar a Palau. Parlant em digueres que el bisbe Deig no es feia senzill sinó que era senzill. Em donares una bona definició del bisbe fill del nostre bisbat, que després jo mateix vaig poder corroborar.

Eren altres temps, altres motivacions, tots érem fills del concili Vaticà II perquè l'haviem mamat, no corriem ni correm buscant títols, honors, privilegis, poder; amb senzillesa procuràvem fer-nos un més dins de la gent i, ni ells ni nosaltres teníem necessitat de distintius com collets, clergymans,...; intentàvem i intentem anar al que és bàsic: tractar les persones com a persones, com pensem les tractaria el Jesús de l'Evangeli “...de Pare només en teniu un, i tots vosaltres sou germans...” i no ens parla de germans grans ni petits.

Avui es parla molt de la “Nova Evangelització”, però què hem fet tota la vida sinó predicar l'Evangeli?. I ens surten amb exposicions del Santíssim quan el que és important és la missa; es diu que hem de passar hores davant el sagrari, quan Jesús diu a la samaritana: “arriba l'hora, més ben dit, és ara, que els verdaders adoradors adoraran el Pare en Esperit i en veritat”, ni a Jerusalem, ni a Garitzim. A un capellà jove del nostre bisbat amb el qual i amb d'altres acabàvem de concelebrar i que vaig veure que se n'anava davant el sagrari se'm va escapar de dir-li: que no acabes de combregar? ¿És més important el sagrari material que tu mateix que ara ets un sagrari vivent?

Molt encens, caselles i ornaments llampants, campanetes per aquí, campanetes per allà, posarem processons per tornar a ser amos i molestosos de la gent del carrer; es tornarà a enganyar amb el comprar la salvació (com si la sang del Crist no fos moneda suficient) amb escapularis, primer divendres,...

Es busca el poder, la galeria donant normes, decrets, sortint ben fotografiats amb setials a les revistes.

(continua al darrera)